

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 138/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. T., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 199/2004 z 10. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. T. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2005 doručená sťažnosť JUDr. M. T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 199/2004 z 10. júna 2005.

Z obsahu sťažnosti a z príloh, ktoré boli k tejto sťažnosti priložené, vyplýva, že sťažovateľ, „ktorý je súdnym exekútorom sa žalobou zo dňa 21. 1. 2004 domáhal od spoločnosti V. s. r. o. zaplata sumy 115.260,- Sk z dôvodu, že v exekučnom konaní vedenom na majetok povinného Ing. J. R., došlo k zexekvovaniu pohľadávky povinného voči spoločnosti V. s. r. o. Spoločnosti V. s. r. o., ktorá je dlžníkom povinného, bolo exekučným príkazom uložené, aby pohľadávku voči povinnému uhradila oprávnenému (do výšky pohľadávky oprávneného) a súdnemu exekútorovi (do výšky trov exekúcie, t. j. 115.260,- Sk).

Sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok za podanie žaloby, nakoľko bol od povinnosti zaplatiť súdny poplatok vecne oslobodený podľa § 4 ods. 2 písm. i) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, nakoľko ide o poddlžnícku žalobu.

Prvostupňový súd konanie pre nezaplataenie súdneho poplatku zastavil. Odvolací súd na odvolanie sťažovateľa rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil. Dovolací súd dovolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietol ako neprípustné.

Ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu porušil najvyšší súd tým, že poskytnutie súdnej ochrany sťažovateľovi viazal na splnenie podmienky (zaplataenie súdneho poplatku), ktorú sťažovateľovi zákon neukladá“.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd „nebol oprávnený odvolanie sťažovateľa odmietnuť, keďže toto bolo prípustné podľa § 237 písm. f) O. s. p., keďže súdy nižšieho stupňa odňali sťažovateľovi možnosť konať pred súdom tým, že konanie zastavili pre nezaplataenie súdneho poplatku, hoci pre zastavenie konania neboli dôvody“.

Sťažovateľ ďalej uvádza:

«Otázkou dôležitou pre posúdenie, či sťažovateľ nebol povinný zaplatiť súdny poplatok je to, či žaloba sťažovateľa bola alebo nebola poddlžníckou žalobou. Možno vymedziť dve otázky:

- a) Pre posúdenie charakteru žaloby je dôležité vychádzať z tvrdení žalobcu uvedených v žalobe alebo zo skutočného hmotnoprávneho postavenia žalobcu voči žalovanému ?
- b) Ak je pre posúdenie charakteru žaloby dôležité hmotnoprávne postavenie žalobcu, je potom poddlžníckou žalobou aj žaloba súdneho exekútora voči poddlžníkovi, ktorou sa tento domáha zaplataenia trov exekúcie ?

ad a)

Je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vyriešil otázku ad a) tak, že skúmal hmotnoprávne postavenie žalobcu. Tento záver nie je správny. Súd mal vychádzať iba z tvrdení uvedených v žalobe, t. j. tvrdenia, že žalobca požaduje, aby dlžník žalobcovho dlžníka plnil priamo žalobcovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa uznesením napadnutým touto ústavnou sťažnosťou odchytil od právneho názoru vyjadreného iným senátom tohto súdu v rozsudku zo dňa 29. 9. 2004, spis. zn. 5 Cdo 107/2004, kde bolo predmetom konania dovolanie sťažovateľa podané za úplne rovnakých skutkových a právnych okolností. (...)

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je dbať na jednotný výklad práva. Ak sa tento súd odchytil od svojho skoršieho právneho názoru, mal by v odôvodnení svojho rozhodnutia na túto skutočnosť poukázať a zmenu právneho názoru patrične odôvodniť. Právo sťažovateľa na poskytnutie súdnej ochrany bolo porušené aj tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí neodôvodnil, čo ho viedlo k tomu, aby sa odchytil od svojho skoršieho právneho názoru. Bez tohto odôvodnenia nie sú splnené štandardy právneho štátu na spravodlivé poskytovanie súdnej ochrany.

ad b)

Ak by sme prijali (hoci nesprávny) právny záver, že súd skúma hmotnoprávnu legitimitáciu žalobcu za účelom posúdenia, či ide o poddĺžnícku žalobu, išlo by o poddĺžnícku žalobu aj vtedy, ak ju podá súdny exekútor.

Trovy exekúcie uhrádza povinný (§ 196 a 197 ods. 1 exekučného poriadku). Trovy exekúcie vymáha od povinného exekútor (§ 200 ods. exekučného poriadku). Spôsob vymáhania trov exekúcie upravil zákonodarca analógiou legis (§ 200 ods. 2 exekučného poriadku), t. j. exekútor primerane použije ustanovenia exekučného poriadku o vymáhaní peňažných pohľadávok. Exekútor má teda (per analogiam legis) pri vymáhaní trov exekúcie rovnaké postavenie, ako má oprávnený pri vymáhaní svojej pohľadávky.

Použitím uvedenej analógie legis môže exekútor za účelom vymoženía trov exekúcie postihnúť pohľadávku povinného. Ustanovenia o prikázaní pohľadávky však nepoužije „úplne“ ale iba primerane. Napríklad prikáže poddĺžníkovi, aby sumu do výšky trov exekúcie zaplatil priamo exekútorovi (a nie oprávnenému, ako je vyslovené v § 109 exekučného poriadku). Exekútor je ten, kto inkasuje zexekvovanú pohľadávku (do výšky

trov) a teda aj ten, kto je legitimovaný na podanie poddžníckej žaloby, ak exekvovaná pohľadávka nie je zaplatená.

Uvedené možno podporiť argumentom ad absurdum: Příklad : Exekútor vykonáva na návrh oprávneného exekúciu vypratáním bytu. Na vymoženie trov exekúcie zexekvuje pohľadávku povinného voči poddžníkovi. Exekútor byt vyprace. Oprávnený žalobu na poddžníka nepodá. Povinný iný majetok nemá. Podľa výkladu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky by mal oprávnený viesť súdny spor voči povinnému vo vlastnom mene iba na vymoženie exekúcie. Ak tak oprávnený neurobí, exekútor trovy nikdy nevymôže. Zistený nelogický záver nasvedčuje tomu, že výklad prijatý Najvyšším súdom Slovenskej republiky (výklad gramatický) je potrebné vylúčiť.»

Sťažovateľ najmä na základe uvedených skutočností navrhol, aby ústavný súd prijal nález:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 6. 2005, sp. zn. I Cdo 199/2004 bolo porušené právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. 6. 2005, sp. zn. I Cdo 199/2004 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,- Sk do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia a nahradiť trovy konania k rukám právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo

slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 199/2004 z 10. júna 2005.

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (mutatis mutandis I. ÚS 56/01).

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že uvedené obdobie platí aj pokiaľ ide o skúmanie prípustnosti návrhu na začatie dovolacieho konania, jeho opodstatnenosti a pod.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok ESLP z 28. októbra 1998).

Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom

najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci, pričom najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Senica sp. zn. 5 C 3/2004 zo 16. februára 2004, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu, že žalobca (v tomto prípade sťažovateľ) v súdom stanovenej lehote nezaplatil súdny poplatok.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že:

„V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. V zmysle § 239 O. s. p. platí, že pokiaľ odvolací súd vydal svoje rozhodnutie v tejto procesnej forme, je dovolanie proti nemu prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O. s. p.), alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd v ňom vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide po právnej stránke o rozhodnutie zásadného významu, alebo b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, alebo ak c) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia podľa § 268 ods. 1 písm. g) a h), alebo d) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O. s. p.). Citované ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Dovoláním napadnuté uznesenie nie je uznesením uvedeným v citovanom ustanovení § 239 ods. 1, 2 O. s. p., preto dovolanie proti nemu nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je neprípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie

konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O. s. p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O. s. p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednáwanej veci mu bola postupom súdu odňatá možnosť pred nimi konať [§ 237 písm. f) O. s. p.].

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ak súd zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku, hoci pre taký záver neboli dané dôvody, zabránil tým žalobcovi, aby jeho žalobný návrh bol posudzovaný meritórne, čím bol zároveň naplnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. (vid' R 50/1997). V prejednáwanej veci sa o takýto prípad nejednalo.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, najvyšší súd k všetkým zásadným námietkam sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci ale aj ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať dovolanie sťažovateľa za neprípustné, najvyšší súd preskúmal prípadné procesné vady napadnutého rozhodnutia uvedené v § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.). Najvyšší súd sa okrem iných „osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednáwanej veci mu bola postupom súdu odňatá možnosť pred nimi konať“, a treba dodať, že pri interpretácii pojmu „odňatie možnosti konať pred súdom“ plne rešpektoval výklad ústavného súdu (napr. II. ÚS 102/04), ale i judikatúru najvyššieho súdu (napr. 5 Cdo 102/01 z 27. septembra 2001), a teda tým posilnil aj princíp právnej istoty ako jednej z obsahových náležitostí právneho štátu.

V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu, ktorý prijíma aj stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ ide o povinnosť zaplatiť súdny poplatok ako podmienku konania, ústavný súd v súlade s judikatúrou ESĽP opakovane zdôrazňuje, že povinnosť zaplatiť súdny poplatok nemôže byť považovaná za také obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by samo osebe bolo v nesúlade s čl. 46 ods. 1 ústavy [čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), napr. rozsudok ESĽP vo veci Kreuz v. Poľsko z 19. júna 2001, § 60], že z čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) nevyplýva právo na bezplatné súdne konanie (mutatis mutandis rozsudok ESĽP vo veci Airey v. Írsko z 9. októbra 1979, § 25-26). Tvrdenie sťažovateľa, že namietaný postup najvyššieho súdu je porušením čl. 46 ods. 1 ústavy preto neobstojí jednak z dôvodu, že medzi aktívnym konaním súdu pri

skúmaní, či boli splnené podmienky konania (zaobraním sa otázkou zaplattenia súdneho poplatku), a právom na súdnu ochranu nie je priama súvislosť, a jednak z dôvodu, že takýto postup nemožno považovať za odopretie prístupu k súdu. Keďže namietané uznesenie a jemu predchádzajúci postup najvyššieho súdu nie je v zmysle ani citovanej judikatúry ESĽP odopretie práva na súdnu ochranu, ústavný súd dospel k záveru o absencii relevantnej súvislosti.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2006